

Rette, at denne vil komme for i Rigsdagen, men — bestandig skydes dette ud med Udflugter og vage Løfter; et Sprog, der ikke kan misforstaaes. Kvinderne, der ved Valgene har arbejdet meget energisk som Stemmehververe for det liberale Parti, gribes af Fortvivelse. Hvad maa man ogsaa tænke om 420 saadanne Venner af Kvindernes Sag? Hr. Samuel Smith svarer: Grunden er den, man tog mod Kvindernes Hjælp, da man trængte til den, og lovede dem til Gengæld sin Støtte, men — i Virkeligheden var de fleste imod. Kan man undres over, at Kvinderne ikke føler sig tilfredsstillende repræsenteret i Rigsdagen af saadanne Venner? Flere Gange senere er Lovforslag blevne indbragte, man har et Par Gange været ret nær Maalet, men det er dog bestandig endt med en Skuffelse.

Løfte paa Løfte, men bestandig *brudte Løfter*.

Kamppartiet.

Kvinderne er taalmodige. Nu havde de været taalmodige i 40 Aar. Tilsidst brast Taalmodigheden, Kampen begyndte og ret naturligt — i de unges Lejr.

Stemmeretskvinderne deler sig nu i *Suffragists*, der holder paa den gamle, sejge, rolige Maade at arbejde paa og *Sufragettes*, dem, der bruger de voldsomme Midler for at naa deres Maal. Hver for sig vil de det samme, men de er *meget* uenige om Maaden, hvorpaa dette skal naaes.

Det er kun to Foreninger, der benytter Kampmetoden (*The militant tactics*), nemlig *Womens Social and Political Union* (V. S. P. U.) og *Womens Freedom League*.

Krigen udbrød, da i Februar 1906 Juristen Frk. *Christabel Pankhurst* og Fabrikarbejdersken *Annie Kenney* ved et Møde i Manchester interPELLEREDe Sir Edvard Grey ang. den liberale Regerings Stilling til Kvinders Stemmeret. Den Udholdenhed, hvormed hun krævede Svar, gav Anledning til Uro, der endte med, at de begge blev førte ud af Salen. Udenfor paa Gaden samledes Folk til et Protestmøde, og dette endte atter med de to unge Damer Fængsling. Her at komme ind paa nærmere at skildre den næsten 4-aarige Kamp vil føre for vidt. Kun et skal siges her, det vi gennem Bladene kender til Kampen har ofte været upaalidelige og ensidigt farvede Beretninger; man kan blot nøjes med at pege paa dette, at mens Sammenstød med Politiet er blevet skildret med stor Nøjagtighed, har Anledningen dertil ofte kun været flygtigt berørt, noget som atter Bladenes engelske Kilder maa bære Skylden for, og Regeringens Mishandling af Kvinderne i Fængslet ved den paatvungne kunstige Ernæring har man hørt endnu mindre om.

Det Indtryk, man faar ved at overvære Suffragetternes Møder og læse deres Blade, er ikke af en uvidende, uoplyst Flok Kvinder, der holder af at lave Spektakler, men af unge, dannede Kvinder, der er grebne af Fanatisme. Meget betegnende sammenligner en af Suffragetterne sin Vækkelse for denne Sag med en religiøs Vækkelse, der jo f. Eks. i Wales i de senere Aar har givet sig meget stærke Udslag. Man ser disse unge Kvinder grebne af en Ild, en Begejstring, en Offervillighed, der ikke alene giver sig tilkende ved pekuniære Ofre, men som driver de